

tænkt. Jeg har oplyst, da vi behandlede dette Andragende, at dette Spørgsmaal efter min Anmodning er under Overvejelse af en Kommission, der er nedsat af Generaldirektionen for Statsbanerne, at denne Kommission endnu sidder og arbejder, og at Resultatet af dens Arbejde ikke har kunnet foreligge endnu, end mindre har kunnet tages under Overvejelse af mig. Men jeg henstiller dog til ærede Medlemmer, særlig til et saa fornøftigt tænkende Medlem som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, om han ikke, inden vi tage Stilling til dette Spørgsmaal, vil unde Autoriteterne, specielt Ministeren, en rimelig Tid til at faa Resultatet deraf frem.

Der blev, saavel fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Harald Jensen) som fra det ærede Medlem for Hornslet (K. Kristiansen) anført et Moment til Fordel for Andragendet, som ogsaa var fremme, da vi behandlede Spørgsmaalet forleden. Da blev det fremdraget af den ærede Ordfører for Andragender, det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Jens Busk), at den sidste Lønningslov havde virket saa uheldigt, var kommen saa faa af de paagældende til gode, at 55 pCt. af dem, det vil sige 1100 af omtrent 2100, havde maattet have personligt Tillæg for at faa blot det samme, som de havde før. Det undrer mig noget, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds og det ærede Medlem for Hornslet have glemmt, hvad jeg oplyste i Finansudvalget forleden, at dette er forkert. Hvis Lønningsloven af 1903 var bleven gennemført efter sit Bogstav paa dette Omraade, vilde dette Tal have været rigtigt, saa vilde 1075 af de paagældende af visse særlige Grunde have været nødte til at modtage personligt Tillæg for blot at faa det samme, som de havde før. Men Sagen er den, at Loven kom aldeles ikke til at virke paa det Punkt, der blev i Løbet af den kommende Rigsdagssamling truffet ny Bestemmelser netop for at rette paa dette, ny Bestemmelser, som fik tilbagevirkende Kraft fra 1. Oktober 1903, da den ny Lønningslov traadte i Kraft. Og i Henhold til disse ny Bestemmelser sank Tallet paa dem, der maatte have personligt Tillæg for at faa det samme, som de havde før, ned fra 1075 til omtrent 700. Jeg har ikke Tallet ved Haanden, for jeg havde unægtelig troet, at det var tilstrækkeligt, naar jeg forleden havde meddelt de paagældende Medlemmer dette i Finansudvalget; og jeg tilføjede da yderligere, at siden den Tid, altsaa i de forløbene 2 Aar, er

Tallet yderligere sunket paa Grund af Oprykning ved Alderstillæg til omtrent 500. Og naar Loven har været i Kraft i 4 Aar, saa at det første Alderstillæg er naaet af alle dem, som da vare ansatte, vil dette Tal helt være forsvundet, og det vil jo finde Sted senest den 1. Oktober 1907. Det Moment har altsaa ikke den Betydning, som man tillægger det.

I Henhold hertil maa jeg saaledes gøre Krav paa fornøden og sædvanlig Tid til den Overvejelse, som det høje Ting for 14 Dage siden enstemmigt vedtog at andrage mig om, og som jeg loyalt skal give mig til at anstille, saa snart det overhovedet er muligt. Men det foreliggende Ændringsforslag maa jeg af de Grunde, jeg her har anført, bestemt fraraade det høje Ting at vedtage.

Og naar nu det ærede Medlem for Hornslet genoptager det mærkelige Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) kom med forleden om, hvad da min endelige Stilling vil blive til denne Sag, siger jeg: Det er jo en Selvmodsigtelse at komme med et saadant Spørgsmaal, naar man har henvist Sagen til min Overvejelse. Meningen med at henvise den til Overvejelse maa dog være, at man skal have Tid, til denne Overvejelse er endt, inden man giver sit endelige Svar. Denne Tid forbeholder jeg mig selvfølgelig. Mit endelige Svar kan altsaa først komme til at foreligge, naar Overvejelsen er endt.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg har kun faa Bemærkninger at gøre. Det ærede Udvalg har tiltraadt de Ændringsforslag, jeg har stillet, og kun et Mindretal har taget Afstand paa to Punkter. Det ene er den Understøttelse, der foreslaas til Enken efter en Lakaj, der har faaet Understøttelse, men nu er afgaaet ved Døden. Under Nr. 18 foreslaar et Mindretal, at denne Understøttelse skal nægtes. Der er ved denne Understøttelse ikke Tale om noget nyt. Det er af den Slags Ting, man altid har gjort, at naar vedkommende Mand, som har været i Hof-tjeneste og har faaet Understøttelse, afgaar ved Døden og efterlader sig en Enke, giver man Enken en paa sædvanlig Maade beregnet Understøttelse. Hvis man her pludselig vilde give sig til at forandre den Praksis, man hidtil har fulgt, vilde man formodentlig gøre et Menneske ulykkeligt, og i alt Fald vilde man skuffe en Forventning, som ikke kunde siges at være uberettiget.

Det andet Punkt, hvor et Mindretal